

สั่งสมบุญเพื่อตนเอง

ผู้มีปัญญา มั่นคงอยู่ด้วยดีในศีลทั้งหลาย
ย่อมได้รับเกียรติคุณขณะที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้
ครั้นตายไปแล้ว ก็ได้รับความสุขโสมนัสในโลกสวรรค์
เป็นผู้มีใจขึ้นบานในทุกที่ทุกสถาน

สังคมบุญเพื่อตนเอง

๑๒๕

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เปรียบเสมือนหยาดน้ำค้างบนยอดหญ้า เมื่อต้องแสงอาทิตย์ในยามเช้า ย่อมเหือดหายไปโดยฉับพลัน ชีวิตของเราก็เช่นเดียวกัน ร่างกายใกล้เข้าสู่ความเสื่อมสลายทุกขณะ ทำให้ช่วงเวลาแห่งการสร้างความดีเพิ่มบุญบารมีให้กับตัวเองนั้นเหลือน้อยเต็มที คนส่วนใหญ่มักจะหมดเวลาไปกับการทำธุรกิจการงาน การศึกษาเล่าเรียน การบริหารชั้น บางคนปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยสูญเปล่า สำหรับนักสร้างบารมีเช่นเรา ต้องถือว่าเวลาเป็นสิ่งที่มีความค่า เป็นสิ่งที่มีความหมายมากที่สุด และเวลาที่เหลืออยู่นี้ เป็นเวลาแห่งบุญบารมีที่เราจะต้องตักตวงกันให้เต็มที่ โดยเฉพาะเวลาที่ทรงคุณค่าที่สุด คือ เวลาที่ใช้สำหรับการฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง เพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน

มีวาระพระบาลีกล่าวไว้ว่า

“อิธเว กิตติ ลภติ เปจฺจ สกฺเค จ สมฺโน
สพฺพตฺถ สมฺโน ธีโร สีเลสุ สฺสมาทิตฺโต

ผู้มีปัญญา มั่นคงอยู่ด้วยดีในศีลทั้งหลาย ย่อมได้รับเกียรติคุณขณะที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ครั้นตายไปแล้ว ก็ได้รับความสุขโสมนัสในโลกสวรรค์ เป็นผู้มีใจชื่นบานในทุกที่ทุกสถาน”

การฝึกฝนอบรมพัฒนาตนเอง ให้เป็นผู้สมบูรณ์ในด้านต่างๆ ทั้งด้านความรู้ ความสามารถ ความมีสติปัญญาฉลาดหลักแหลม รวมทั้งการพัฒนาด้านคุณธรรม ให้สูงขึ้นควบคู่กันไปด้วยนั้น ถือเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมาก ความรู้คู่คุณธรรมจะช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของเราให้สูงขึ้น ความรู้ทำให้เราไม่ตกเทรำล่ำบากในการดำรงชีวิต ส่วนคุณธรรมจะช่วยคัดค้านาวาชีวิตให้ไปสู่เส้นทางที่ถูกต้องดีงาม ไม่ถูกกระแสเกล็ดตณหาพัตพาให้จมลงไปในโยบายภูมิ การมีทฤษฎีมานะหรือความลุ่มหลงในวิชาความรู้ที่เล่าเรียนมาแล้วนำความรู้ไปใช้ในทางที่ผิดจะทำให้ชีวิตเราต้องตรอมตรมไปอีกยาวนาน

ธรรมชาติของร่างกายเราที่ใช้ต่อกรกับกิเลสที่มาท้อหุ้มดวงจิต เบื้องต้น คือ การรักษาศีลให้บริสุทธิ์ ศีลเป็นธรรมชาติที่ ยอดเยี่ยมในการประหารกิเลส เป็นกำลังหาที่เปรียบมิได้ รวมทั้งยังเป็นอารมณ์ร่างกายที่ประเสริฐและงดงาม นอกจากนี้ยังเป็นเกราะแก้วป้องกันภัยได้อย่างน่าอัศจรรย์ ศีลเป็นเครื่อง ลูบไล้อันเนียนนุ่ม หอมหวานทวนลม เป็นที่นิยมของนักปราชญ์ บัณฑิต ผู้สมบูรณ์ด้วยศีลจึงมีชื่อเสียงขจรขยายไปทั่วสารทิศ แม้จะโลกไปแล้ว ก็ได้บังเกิดในสุคติโลกสวรรค์

เช่นเดียวกับในสมัยพุทธกาล พระมหาโมคคัลลานะซึ่ง

สังฆมบุญเพื่อตนเอง

๑๒๓

เป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้เลิศทางด้านมฤตธี ท่านมักเหาะขึ้นไปสวรรค์เยี่ยมเยียนเหล่าเทพบุตรเทพธิดา เพื่อถามถึงบุญกรรมที่เคยทำไว้ว่า ทำอย่างไรถึงได้วิมานที่สวยงาม ดึงดูดตาดึงดูดใจของผู้ที่ได้พบเห็น การไปนรกสวรรค์ของผู้มีจิตบริสุทธิ์หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะแล้ว เป็นเรื่องปกติธรรมดา เพราะอาศัยพละานุภาพของใจที่หยุดนิ่งอย่างสมบูรณ์ หลังจากฝึกฝนใจให้นุ่มนวลควรแก่การงานแล้ว จะสามารถโน้มน้าวไปที่ใดก็ได้ เมื่อฝึกให้คล่องแคล่วจนเป็นปกติ แค่นี้ก็จะโน้มใจไปในภพภูมิใด ก็ไปได้ตั้งใจปรารถนา ไปนรกก็ได้ สวรรค์ก็ได้ นิพพานก็ได้ พระอรหันต์ท่านทรงอภิญาเช่นนี้

*วันหนึ่ง ขณะที่เหาะขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เห็นวิมานของเทพธิดาท่านหนึ่งสวยงามเป็นพิเศษ จึงถามว่า “ดูก่อนเทพธิดา ท่านมีวรรณะงาม มีรัศมีส่องสว่างไสวไปทุกทิศเหมือนดาวประกายพริ้ว เพราะบุญอะไร ท่านจึงมีผิวพรรณเช่นนี้ เพราะบุญอะไร อิฏฐผลนี้จึงสำเร็จแก่ท่าน และโภกสมบัติทุกอย่างที่น่ารักจึงเกิดขึ้นแก่ท่าน ดูก่อนเทพธิดาผู้มีอานุภาพมาก อาตมาขอถามท่าน ครั้นเกิดเป็นมนุษย์ ท่านได้ทำบุญอะไรไว้ และเพราะบุญอะไร ท่านจึงมีอานุภาพรุ่งเรืองเช่นนี้ รัศมีของท่าน

สั่งสมบุญเพื่อตนเอง

๑๒๘

จึงสว่างไสวไปทั่วสารทิศ”

เทพธิดากราบเรียนท่านว่า “พระคุณเจ้าผู้เจริญ ดิฉันเป็นอุบาสิกาอยู่ในเมืองสาเกต ประชาชนรู้จักดิฉันในนามอุโบสถ เป็นผู้สมบุรณ์ด้วยศรัทธาและศีล ยินดีแล้วในการจำแนกทาน มีจิตเลื่อมใสในพระรัตนตรัย ได้ถวายผ้าห่ม อาหาร เสนาสนะ และเครื่องประทีปกับพระอริยเจ้าผู้ประพฤติติปฏิบัติชอบ นอกจากนี้ในวันพระ ดิฉันได้รักษาอุโบสถศีลที่ประกอบด้วยองค์ ๘ ประการ ทั้งในวัน ๘ ค่ำ ๑๔ ค่ำ และ ๑๕ ค่ำ ไม่เคยขาด

เมื่อรักษาอุโบสถศีลแล้ว ดิฉันเป็นผู้สำรวมด้วยดีในศีล ที่ได้สมาทานไว้ เป็นผู้ตเว้นจากปาณาติบาต เว้นห่างไกลจาก อทินนาทาน จากการประพฤติผิดในกาม เว้นขาดจากมุสาวาท และจากการดื่มน้ำเมา ดิฉันเป็นผู้ยินดีในสิกขาบททั้ง ๕ และมีดวงตาเห็นธรรมแทงตลอดในอริยสัจ จนได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน เป็นอุบาสิกาของพระสมณโคดมพุทธเจ้า เพราะบุญนั้น ดิฉันจึงมีวรรณะเช่นนี้ อริยผลนี้จึงสำเร็จแก่ดิฉัน และ โภคสมบัติทุกอย่างที่น่ารักจึงเกิดขึ้น เพราะดิฉันได้สั่งสมบุญไว้ ดีแล้วในสมัยเป็นมนุษย์ โดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบาก ไม่ดูหมิ่นในบุญ ทำให้ดิฉันเป็นผู้มีอานุภาพรุ่งเรืองเช่นนี้ และ รัศมีของดิฉันสว่างไสวไปทั่วทุกทิศ”

สังฆมบุญเพื่อตนเอง

๑๒๕

เนื่องจากเทพธิดานั้นเคยเป็นมหาอุบาสิกาผู้ทรงธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้เป็นพระโสดาบันบุคคล จึงไม่ต้องพลัดไปเกิดในอบายภูมิ หรือภพภูมิที่ต่ำอีกต่อไป แต่แทนที่นางจะตั้งใจปฏิบัติ ให้ได้บรรลุธรรมขั้นสูงยิ่งๆ ขึ้นไป หรือไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นสูง ที่ละเอียดประณีตกว่านี้ นางกลับมาบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ซึ่งเปรียบเสมือนเหยื่อล่อของพญามารชั้นเลิศ เพราะหากมัวเพลิดเพลินไม่เร่งรีบขวนขวาย ในการสังฆมบุญให้ยิ่งๆ ขึ้นไป เมื่อหมดบุญแล้วจะต้องเป็นเทวดาทกสวรรค์อีก

เทพธิดาสารภาพกับพระเถระ ถึงเหตุที่ทำให้นางได้มาบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์นี้ด้วยความสำนึกผิดว่า “ดิฉันได้ยินเรื่องสวณันทวันบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เสมอว่า มีความสวยงามมาก เป็นที่ประชุมของเหล่าชาวสวรรค์ที่มาเที่ยวชมมิได้ขาด ได้ตั้งจิตปรารถนาให้ไปบังเกิดในสวณันทวัน เมื่อละสังขารแล้ว จึงจากโลกมนุษย์มาบังเกิดที่สวณันทวันในทันที ด้วยเหตุนี้ ดิฉันจึงมิได้ทำตามพระพุทธรวาจาของพระบรมศาสดา มิได้ทำความเพียรให้ยิ่งๆ ขึ้นไป”

พระเถระได้ปลอบใจนางด้วยการตั้งคำถามว่า “ดูก่อนอุโบสถาทะพธิดา ท่านจะอยู่ในวิมานนี้นานเท่าไร ท่านโปรดบอกอาตมาด้วยเถิด” เทพธิดาตอบว่า “ข้าแต่ท่านมหาปราชญ์

สังสมบุญเพื่อตนเอง

๑๓๐

ดิฉันจะเสวยทิพย์สมบัติอยู่ในวิมานนี้ ประมาณ ๓ โกฎิ ๖๐,๐๐๐ ปี จุตจากที่นี่แล้ว จักไปบังเกิดเป็นมนุษย์อีก”

พระมหาโมคคัลลานเถระบอกว่า “ดูก่อนอุโบสถาทเพธิดา ท่านอย่าได้เศร้าโศกเสียใจไปเลย หากมองเห็นสรรพสัตว์ที่เวียนว่ายในสังสารวัฏ อันกว้างใหญ่ไพศาลนี้แล้ว มีผู้ที่ประสบความทุกข์ทรมาน แสนสาหัสมากมายกว่าท่านหลายร้อยหลายพันเท่านี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้แล้วว่า ท่านบรรลुकุณวิเศษเป็นพระโสดาบัน มีอันไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา ทุกคติท่านก็จะได้แล้ว ขอให้มีความสุขในวิมานอันงดงามหาที่ติมิได้นี้เถิด” จากนั้นพระเถระก็เหาะกลับลงมาบนโลกมนุษย์

เราจะเห็นว่า การประกอบเหตุบนโลกมนุษย์นี้ ส่งผลให้มีวิมานบนสวรรค์ โลกสวรรค์นั้นเป็นของกลางของสรรพสัตว์ทั้งหลาย หากบุคคลใดตั้งใจทำความดี หมั่นสังสมบุญอยู่เป็นนิตย์ ทำให้ถูกหลักวิชาแล้ว ย่อมได้ทิพย์สมบัติมาครอบครอง เพียงแค่หมั่นสังสมบุญทุกวัน ด้วยการทำทาน รักษาศีลให้บริสุทธิ์ยิ่งชีวิต ไม่ยอมให้ศีลต่างพร้อยเช่นเดียวกับเพธิดานี้

ที่ว่าความปรารถนาของพวกเขา ยิ่งใหญ่เกินกว่าสวรรค์ ยิ่งกว่าพรหม หรืออรุปรหม เพราะเป้าหมายในการสร้างบารมีของเรา มุ่งจะนำพาดนและสรรพสัตว์ทั้งหลาย ให้หลุดพ้น

สังฆมบุญเพื่อตนเอง

๑๓๑

จากอัสวกิเลส ไปสู่ฝั่งพระนิพพาน ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม สำหรับ
โลกสวรรค์หรือวิมานต่างๆ ที่ได้มานั้น เปรียบเสมือนเป็นเพียง
สถานที่พักกลางทางระหว่างการสร้างบารมีเท่านั้น

ตราบใดที่เรายังมีมหายใจอยู่ ต้องสังฆมบุญ ฝึกฝน
อบรมตนให้ดียิ่งๆ ขึ้นไปอย่างต่อเนื่อง จนกว่าจะเป็นผู้ที่สมบูรณ์
พร้อมทั้งวิชาและจรณะ เราต้องมีหัวใจของนักสร้างบารมี
เช่นเดียวกับพระบรมโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลาย ไม่ว่าจะเกิดภพ
กัชาตักก็ตาม ต้องสร้างชาติไม่รู้จักหยุด ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย
เมื่อยล้า ท้อไม่ได้ ถอยไม่เป็น เป็นแต่สร้างชาติให้เต็มที่
ในทุกที่ทุกเวลานาที สังฆมบุญตลอดเวลา เหมือนกับการหายใจ
ที่เราขาดไม่ได้ ให้มีกระแสบุญคอยหล่อเลี้ยงเสมอ เหมือนไฟ
ไม่ขาดเชื้อ ถ้าหมดบุญก็เหมือนหมดลม ดังนั้นให้พวกเราหมั่น
สังฆมบุญให้เต็มที่ ฝึกฝนตนในทุกรูปแบบ และฝึกใจให้หยุดนิ่ง
ให้ได้ทุกวัน จนกว่าจะได้ที่พึงภายใน คือ ได้เข้าถึงพระธรรมกาย
กันทุกคน

